

Cartea lui Daniel - O sută patruzeci și unu

Dezvăluirea semnificației profetice a revenirii papalității și a celui de-al optulea președinte

Jeff Pippenger

2024-03-17

În prezent cercetăm foarte îndeaproape caracteristicile profetice ale istoriei în care papalitatea revine la tronul pământului ca al optulea cap, adică dintre cele șapte capete. Facem aceasta pentru a identifica cu grijă caracteristicile profetice ale istoriei în care al optulea președinte, adică dintre cei șapte președinți, împlinește formarea chipului fiarei papale. Am început examinarea acestor adevăruri cu Muntele Carmel și ziua de naștere a lui Irod. Ambele ilustrații sacre reprezintă legea duminicală care urmează să vină în curând în Statele Unite, care este, de asemenea, reprezentată în versetul patruzeci și unu din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel.

Și va intra și în țara cea slăvită, și multe țări vor fi răsturnate; dar acestea vor scăpa din mâna lui: Edomul, și Moabul, și frunțașii copiilor lui Amon. Daniel 11:41.

Împăratul contrafăcut al nordului intră în țara cea slăvită în verset. Țara cea slăvită, în istoria Israelului antic, era țara lui Iuda și era înfățișată ca o țară în care curg lapte și miere, iar din acest motiv, între altele, era slăvită. Era slăvită deoarece Hristos a ales capitala ei, Ierusalimul, ca loc al templului Său și cetatea în care a ales să-Și pună Numele.

Din ziua când am scos pe poporul Meu din țara Egiptului, n-am ales nicio cetate dintre toate semințiile lui Israel, ca să se zidească în ea o casă, pentru ca Numele Meu să fie acolo; și n-am ales niciun om ca să fie conducător peste poporul Meu Israel. Dar am ales Ierusalimul, pentru ca Numele Meu să fie acolo; și l-am ales pe David ca să fie peste poporul Meu Israel. 2 Cronici 6:5, 6.

Țara literală a lui Iuda era țara slăvită pentru Israelul literal din vechime, iar Statele Unite sunt țara spirituală a lui Iuda, țara slăvită pentru Israelul spiritual modern.

„Când țara pe care Domnul a oferit-o ca adăpost pentru poporul Său, pentru ca ei să I se închine potrivit cu îndemnul propriei lor conștiințe, țara asupra căreia, de-a lungul multor ani, a fost întins scutul Atotputerniciei, țara pe care Dumnezeu a favorizat-o făcând din ea depozitara religiei curate a lui Hristos, — când acea țară va lepăda, prin legiuitorii ei, principiile protestantismului și va da sprijin apostaziei Romei prin atingerea adusă legii lui Dumnezeu, — atunci va fi descoperită lucrarea finală a omului fărădelegii.” Signs of the Times, 12 iunie 1893.

După ce împăratul contrafăcut al miazănoaptei l-a cucerit pe împăratul miazăzii (fosta Uniune Sovietică), în versetul patruzeci, în 1989, el cucerește apoi țara cea slăvită (Statele Unite). În versetul patruzeci și unu, cuvântul „țări” este un cuvânt adăugat și nu este pe deplin exact, căci, la legea duminicală, „mulți” care sunt doborâți sunt o categorie de oameni care cunoșteau deosebirea dintre Sabatul zilei a șaptea și ziua soarelui înainte ca legea duminicală să intre în vigoare.

„Schimbarea Sabatului este semnul sau marca autorității Bisericii Romei. Aceia care, înțelegând cerințele poruncii a patra, aleg să păzească sabatul fals în locul celui adevărat, aduc prin aceasta omagiu acelei puteri prin a cărei autoritate exclusivă el este poruncit. Semnul fiarei este sabatul papal, care a fost acceptat de lume în locul zilei rânduite de Dumnezeu.”

„Ale jeszcze nie nadszedł czas przyjęcia znamienia bestii, wyznaczony w prorocctwie. Czas próby jeszcze nie nadszedł. W każdym kościele są prawdziwi chrześcijanie, nie wyłączając wspólnoty rzymskokatolickiej. Nikt nie zostaje potępiony, dopóki nie otrzyma światła i nie ujrzy obowiązwalności czwartego przykazania. Lecz gdy wyjdzie dekret wymuszający fałszywy sabat i gdy donośny okrzyk trzeciego anioła ostrzeże ludzi przed oddawaniem czci bestii i jej obrazowi, linia podziału między fałszem a prawdą zostanie wyraźnie wytyczona. Wówczas ci, którzy nadal trwać będą w przestępstwie, otrzymają znamię bestii na swoich czołach albo na swoich rękach.

„Cu pași repezi ne apropiem de această perioadă. Când bisericile protestante se vor uni cu puterea seculară pentru a susține o religie falsă, împotriva căreia strămoșii lor au îndurat cele mai aprige persecuții, atunci sabatul papal va fi impus prin autoritatea unită a bisericii și a statului. Va exista o apostazie națională, care se va sfârși numai în ruină națională.” Bible Training School, 2 februarie 1913.

Clasa celor „mulți” care sunt doborâți la legea duminicală ce urmează să vină curând este alcătuită din aceia care vor fi ținuți răspunzători față de lumina Sabatului, care este lumina dată pentru acel timp, un punct de cotitură și o criză în istoria atât a bisericii, cât și a națiunilor. Acea clasă este biserica adventismului laodicean, care a ajuns la încheierea rătăcirii sale în pustia răzvrătirii. Acolo sunt ei vărsați din gura Domnului pentru veșnicie. Adventismul laodicean îi cuprinde pe aceia care au fost chemați la lumina celui de-al treilea înger, fie la primul Cades din istoria anilor 1844–1863, fie la al doilea Cades din istoria anilor 2001, până la legea duminicală.

Și i-a zis: „Prietene, cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?” Iar el a amuțit. Atunci împăratul a zis slujitorilor: „Legăți-i mâinile și picioarele, luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși. Matei 22:12–14.

Glasul celui de-al treilea înger, fie în 1844, fie în 2001, a fost o chemare la nuntă. „Cei mulți” care sunt răsturnați la legea duminicală sunt „cei mulți” care au respins haina de nuntă a neprihănirii lui Hristos și, în schimb, ajung să facă parte din alaiul de nuntă al celor zece împărați cu desfrânata Romei. Pentru acea căsătorie, omul își poate păstra propriile haine, căci tot ce are nevoie pentru a-și îndepărta ocară este să fie numit cu numele desfrânatei care domnește peste cei zece împărați.

Și în ziua aceea șapte femei vor apuca un singur bărbat, zicând: Noi ne vom mânca pâinea noastră și ne vom purta îmbrăcămintea noastră; numai lasă-ne să purtăm numele tău, ca să ni se ia ocară. Isaia 4:1.

Ei au căzut la prima probă a dietei, căci au ales să mănânce propria lor pâine, în locul pâinii cerului. Ei au căzut la a doua probă, în care trebuiau să-L slăvească pe Dumnezeu prin manifestarea caracterului Său, dar au ales, în schimb, să poarte propriile lor veșminte. Ei au căzut

la a treia probă de turnesol, căci au manifestat numele (caracterul) fiarei, deoarece au ales să lepede numele (caracterul) lui Hristos. Scopul pentru care Nimrod a zidit o cetate (stat) și un turn (biserica), în prima menționare a Babilonului, a fost acela de a-și face un nume.

Și au zis: „Haidem să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să ajungă până la cer; și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe fața întregului pământ.” Geneza 11:4.

Numele este un simbol al caracterului, iar caracterul profetic al celei de-a opta fiare, care este dintre cele șapte, este natura dublă a combinației dintre Biserică (turn) și Stat (cetate). În criza zilelor de pe urmă, oamenii se vor despărți în două clase.

„Pot exista doar două clase. Fiecare grupare este în mod distinct marcată fie cu sigiliul Dumnezeului celui viu, fie cu semnul fiarei sau al chipului ei. Fiecare fiu și fiecare fiică ai lui Adam Îl alege fie pe Hristos, fie pe Baraba drept conducător al său. Iar toți cei care se așază de partea celor necredincioși stau sub steagul negru al lui Satana și sunt făcuți vinovați de lepădarea lui Hristos și de tratarea Lui cu dispreț. Ei sunt învinuiți că Îl răstignesc în mod deliberat pe Domnul vieții și al slavei.” Review and Herald, 30 ianuarie 1900.

এক দল পশুর প্রত্নিমূর্তকি প্রত্নিনিধিত্ব করবে, আর অন্য দল খ্রিস্টের প্রত্নিমূর্তকি প্রত্নিনিধিত্ব করবে। এক দল খ্রিস্টের বিবাহবস্ত্র পরহিতি থাকবে, আর অন্য দল পরহিতি থাকবে “নজি নজি পরচ্ছদা” এক দল স্বর্গীয় আহাৰ গ্রহণ করবে, আর অন্য দল খাবে “নজিদেৱে বুটী” যে দল নজিদেৱে বুটী খায় এবং নজিদেৱে পরচ্ছদ বজায় রাখে, তাৱা সেই “অনকে” জনকে প্রত্নিনিধিত্ব করে, যাৱা তৃতীয় স্বৰ্গদূতৱে কণ্ঠে আহ্বানপ্ৰাপ্ত হয্ছেলি; এবং তাৱাই সেই “অনকে” জন, যাৱা আসন্ন রববিৱ-আইনৱে সময় পৰাভূত হয্। রববিৱ-আইনৱে সংকটে যখন তাৱে চৰত্ৰিৰ প্ৰকাশতি হয্, তখন তাৱে হাৱানো অবস্থাক মুক্ত কৱাৰ প্ৰচেষ্টা—এই মথ্ৰিয়া আশাই যে, যদতিৱা রোমৱে বশ্ৰেযাৰ নাম গ্রহণ কৱতে পাৱে, তবো তা তাৱে “লজ্জা” দূৰ কৱবে।

În acel timp, puținii care sunt aleși sunt înălțați ca steagul celor o sută patruzeci și patru de mii, iar apoi, în versetul patruzeci și unu, apare un alt grup care „scapă” atunci din mâna împăratului contrafăcut al miazănoaptei. Cuvântul ebraic tradus prin „scapă”, în versetul patruzeci și unu, înseamnă a scăpa ca prin alunecare, iar definiția transmite ideea ținerii unei bucați de săpun în apă și, din pricina alunecimii săpunului, acesta îți scapă din mână. Elementul principal al definiției cuvântului, atunci când este folosit în limba ebraică, este că orice anume scapă reprezintă ceva care, înainte de scăpare, se aflase sub stăpânirea a ceea ce scapă.

În versetul patruzeci și unu, se realizează unirea întreită a balaurului, a fiarei și a prorocului mincinos.

„Protestanții din Statele Unite vor fi cei dintâi în a-și întinde mâinile peste prăpastie pentru a apuca mâna spiritismului; vor trece peste abis pentru a-și strânge mâinile cu puterea romană; iar sub influența acestei întreite uniri, această țară va urma pașii Romei în călcarea în picioare a drepturilor conștiinței.” Tragedia veacurilor, 588.

Când Statele Unite își dau mâna cu Națiunile Unite și cu papalitatea la legea duminicală, există un grup de oameni care fuseseră mai înainte în mâna papalității și care atunci „scapă” din mâna

împăratului contrafăcut al nordului. Acei oameni fuseseră ținuți mai înainte în strânsoarea puterii papale. Acei oameni sunt reprezentați, la ospățul zilei de naștere a lui Irod, de Ioan Botezătorul, care se afla atunci în captivitatea temnițelor romane, așteptând moartea sau eliberarea. Clasa de oameni care scapă din captivitatea papalității la legea duminicală este reprezentată de trei seminții și simbolizează astfel alcătuirea întreită a Babilonului modern.

În chiar acel timp, al doilea glas din capitolul optsprezece al Apocalipsei îi cheamă pe acei oameni să fugă din Babilon, ca să nu se facă părtași la judecățile ei, care atunci urmează să înceapă. Acel al doilea glas este glasul lui Hristos, dar el reprezintă glasul celor o sută patruzeci și patru de mii care atunci vestesc cu glas tare solia celui de-al treilea înger. Când cei care scapă de mână (un simbol al supunerii) scapă din mâna împăratului contrafăcut al miazănoaptei, atunci ei găsesc mâna adevăratului împărat al miazănoaptei.

Pe Muntele Carmel, prorocii lui Baal au fost uciși, iar, ca dumnezeire falsă masculină, ei reprezintă Statul, iar prorocii Astarotei reprezintă Biserica. Ilie a ucis prorocii lui Baal, identificând astfel sfârșitul celei de-a șasea împărății, deși religia protestantismului apostat, așa cum este reprezentată de Salomeea, era încă reprezentată. Salomeea, Protestantismul Apostat, ca Salomeea, îl seduce pe Irod, iar cei zece împărați sunt de acord să intre într-o alianță dintre Biserică și Stat cu al optulea cap, care era dintre cele șapte capete. Salomeea este aceea după care Irodul incestuos pofteste în inima lui.

Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască a și săvârșit adulter cu ea în inima lui. Matei 5:28.

Pofta incestuoasă a lui Irod din inima sa a unit trupurile lor în inima sa și, prin urmare, el a devenit una cu Salome.

De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa, și cei doi vor fi un singur trup. Geneza 2:24.

Ibirori byo kwizihiza isabukuru ya Herode byatumye Herode na Salome bahinduka umwe, kandi Herode, wari warashushanyijwe na Ahabu, ni umutwe w'abami icumi b'ubwami bwo mu majyaruguru. Mu itegeko ryo ku Cyumweru rigiye kuza vuba, ubwami bwa gatandatu bw'inyamaswa yo mu isi burarangira ubwo amahembe yari yarahindutse ihembe rimwe, rihagarariye ihuriro ry'amahwa y'Itorero na Leta (ishusho y'inyamaswa), yicwa na Eliya. Hanyuma Salome ashimuta Herode, akamubera umwe, kandi akamwemeza guha nyina kimwe cya kabiri cy'ubwami bwe (Leta y'isi yose). Bityo Salome aba amaze gufata ubutegetsu bwa Ahabu n'imiryango ye icumi, kuko abami icumi bose bahuriza hamwe.

Iar cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care încă n-au primit împărăție; dar primesc putere ca împărați, un ceas, împreună cu fiara. Aceștia au un singur gând și își vor da puterea și tăria lor fiarei. Apocalipsa 17:12, 13.

Fiara căreia îi dau puterea și tăria lor este fiara pe care călărește curva. Fiara reprezintă caracterul chipului, care este unirea dintre Biserică și Stat, cu femeia (Biserica) deținând controlul asupra relației, căci este o căsătorie latină, în care numele de familie este numele soției și în care femeia

stăpânește peste bărbat, în răzvrătire împotriva adevăratei relații de căsătorie.

Și femeii i-a zis: „Voi mări foarte mult durerea ta și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii; și dorința ta va fi către soțul tău, iar el va stăpâni peste tine.” Geneza 3:16.

Cei zece împărați sunt de un singur gând și de o singură inimă.

„Apocalipsa 17:13–14 este citată. «Aceștia au un singur gând.» Va exista o legătură universală de unire, o mare armonie, o confederație a forțelor lui Satana. «Și își vor da puterea și tăria lor fiarei.» Astfel se manifestă aceeași putere arbitrară, asupritoare, împotriva libertății religioase, a libertății de a I se închina lui Dumnezeu potrivit îndemnurilor conștiinței, așa cum a fost manifestată de papalitate atunci când, în trecut, i-a persecutat pe aceia care au îndrăznit să refuze să se conformeze riturilor și ceremoniilor religioase ale romanismului.

„În războiul care urmează să fie purtat în zilele de pe urmă se vor uni, în opoziție față de poporul lui Dumnezeu, toate puterile corupte care au apostaziat de la supunerea față de legea lui Iehova. În acest război, Sabatul poruncii a patra va constitui marele punct în dispută; căci în porunca Sabatului, marele Dătător al Legii Se identifică pe Sine ca fiind Creatorul cerurilor și al pământului.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 983.

Cei zece împărați, al căror conducător este Ahab, sau Irod, au fost ademeniți de Salomeea, fiica Irodiadei. Națiunile Unite, care la legea duminicală sunt seduse de Salomeea, religia falsă a protestantismului apostat, și care mai înainte au fost a șasea împărăție a profetiei biblice, preiau controlul asupra împărăției celor zece împărați, care toți sunt de acord să dea jumătate din împărăția lor religiei catolicismului. Ei iau această hotărâre în unanimitate, căci toți împărații au fost ademeniți de dansul seducător al Salomeei. Ei sunt de acord să-și pună puterea lor unită în lucrarea de a-i ucide pe cei reprezentați de Ioan Botezătorul.

La bête (les Nations Unies) est gouvernée par un roi suprême (la fille de Jézabel). Jézabel avait dirigé sa fille afin qu'elle engage la relation adultère et incestueuse avec Hérode et les autres rois, car elle est la mère des prostituées. Elle est la proxénète de sa propre fille. Hérode, Achab et les Nations Unies furent séduits par le faux prophète, qui est les États-Unis. Les États-Unis cessent d'être le sixième royaume lorsque les prophètes de Baal furent mis à mort, et les prophètes d'Astarté (Salomé) deviennent immédiatement la puissance gouvernante du septième royaume, en reproduisant dans le monde ce qu'il vient d'accomplir aux États-Unis.

Fiara sunt împărații care se află într-o relație cu fiica curvei, iar curva este femeia care domnește peste fiară. Isus ilustrează sfârșitul unui lucru prin începutul acelui lucru. După cum ilustrarea din Apocalipsa capitolul șaptesprezece despre opt împărății a desigilat cele opt împărății din Daniel capitolul doi, tot astfel fiara și femeia care călărește pe fiară desigilează un alt adevăr profetic, care se întemeiază pe faptul că primul îl reprezintă pe ultimul.

Capitolul șaptesprezece din Apocalipsa este ultima referire la împărățiile profetiei biblice și, prin urmare, cere ca Daniel capitolul doi, care este prima referire la împărățiile profetiei biblice, să reprezinte de asemenea, prin necesitate profetică, opt împărății, dintre care a opta împărăție era din cele șapte. Tot astfel, judecata femeii și a fiarei pe care călărește ea în capitolul șaptesprezece

trebuie să fie reprezentată în prima judecată a curvei din 1798.

Îngerul l-a înștiințat pe Ioan, la deschiderea capitolului al șaptesprezecelea, că urma să-i arate judecata curvei celei mari și a fiarei pe care ea șade. Prima dată când curva a fost judecată a fost înțeleasă în mod corect ca fiind anul 1798, când papalitatea a primit rana ei de moarte, iar timpul sfârșitului a sosit. Totuși, atunci când un „timp al sfârșitului” este reprezentat în istoria profetică, există întotdeauna două borne simbolizate prin persoane. Nașterea lui Aaron și a fratelui său Moise a fost timpul sfârșitului în acea istorie. Aceste două borne au prefigurat nașterea lui Ioan Botezătorul și, șase luni mai târziu, pe aceea a vărului său Isus, marcând astfel timpul sfârșitului pentru acea istorie. La sfârșitul captivității de șaptezeci de ani, care prefigurează timpul sfârșitului din 1798, Darius și nepotul său Cyrus sunt cele două borne ale timpului sfârșitului. Împreună, ei îi prefigurează pe Reagan și pe Bush cel dintâi, în timpul sfârșitului din 1989.

1798, care a fost timpul sfârșitului când cartea lui Daniel a fost desigilată în istoria mișcării millerite, a identificat moartea profetică a elementului politic al fiarei catolicismului. Generalul lui Napoleon, Berthier, a pătruns direct în Vatican, l-a arestat pe papă și a pus capăt autorității politice a fiarei catolicismului. Un an mai târziu, în 1799, femeia care călărise acea fiară de-a lungul secolelor, reprezentată prin papă, a murit în captivitate. Judecata curvei include judecata asupra fiarei pe care ea a folosit-o pentru a governa națiunile. Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, identifică atât judecata fiarei, cât și pe aceea a curvei care stăpânește peste fiară și călărește pe ea.

„Lumea este plină de furtună, război și discordie. Totuși, sub o singură căpetenie — puterea papală — popoarele se vor uni pentru a I se împotrivi lui Dumnezeu în persoana martorilor Săi.” Testimonies, volumul 7, 182.

A opta cap, care este dintre cele șapte, este puterea papală care domnește peste fiara alcătuită din zece împărați, care sunt guvernați de fiica curvei care șade pe fiară. Elementele celei de-a opta împărății, care este dintre cele șapte, trebuie să fie văzute în al optulea și ultimul președinte, care este dintre cei șapte președinți, atunci când chipul fiarei este format în cadrul Statelor Unite. Combinația coarnelor apostate ale Republicanismului și Protestantismului trebuie să aibă un „cap” care să domnească peste chipul fiarei, iar acel conducător va fi un dictator extraordinar.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Cântare sau Psalm al lui Asaf. Dumnezeu, nu tăcea; nu rămâne în tăcere și nu sta liniștit, Dumnezeu. Căci, iată, vrăjmașii Tăi fac zarvă, și cei ce Te urăsc își înalță capul. Ei au urzit sfat viclean împotriva poporului Tău și s-au sfătuit împotriva celor ascunși ai Tăi. Ei au zis: „Veniți să-i nimicim ca să nu mai fie un neam, și numele lui Israel să nu mai fie pomenit.” Căci s-au sfătuit împreună într-un singur gând; au făcut legământ împotriva Ta: corturile Edomului și ismaeliții; Moabul și hagarenii; Ghebalul, Amonul și Amalec; filistenii împreună cu locuitorii Tirului; Asiria de asemenea s-a unit cu ei: ei au sprijinit pe fiii lui Lot. Selah. Psalmii 83:1–8.